

SCHULDBESEF

DOOR

SUZE LA CHAPELLE ROOBOL.

Een groote menigte verdrong zich aan den ingang van de kerk. 't Was somber Novemberweer, niet koud, maar mistig en vochtig, Van de kale takken der hooge boomen vielen nu en dan zware droppels, de straten waren doorweekt van den modder en de volkshoop groeide steeds aan. Men werd niet ongeduldig door 't wachten; er viel toch al iets te zien aan al die mooie rijtuigen. De koetsiers lieten ze langzaam heen en weer rijden. uit vrees dat de paarden kou zouden vatten. 't Was een deftige trouwpartij, allemaal equipages en 't bruidsrijtuig was inderdaad prachtig. Een sierlijk coupeetje met twee vurige, zwarte paarden bespannen, van binnen geheel met blauw satijn gevoerd en met een toonbeeld van deftigheid, in de gedaante van een koetsier, op den bok. De orgeltonen ruischten door het kerkgebouw en drongen verzwakt door tot de menigte buiten. Nu zou het zeker gauw zijn afgelopen. Ja waarlijk, de breede, gothieke deuren werden geopend, de kerkeknecht vertoonde zich aan den ingang. Elkaar stompnd en verdringend plaatste men zich in twee rijen aan weerskanten van de deur; men rekte de halzen uit om in de lange gang te kunnen zien. Met een haastige beweging rolde de knecht den veelkleurigen looper tot op straat. Het trouwrijtuig reed voor. In afwachtende houding, met de hand aan het portier, stond de palfrenier in zijn fraaie livrei, met zijn witte kuiten. Daar vertoonde zich de stoet. Eerst het jong getrouwde paar. De blonde, bevallige bruid in een wolk van wit, de donkere, slanke bruidegom en daarachter een bonte, rijke menigte, kostbare toiletten, schitterende uniformen, alles oogverblindende pracht.

„Hè, wat een mooi paar menschen!”

„Die twee zijn voor mekaar geknipt!”

„Je zou zeggen, daar zijn toch menschen die voor elkaar geboren schijnen!”

„Wat een snoes van een bruidje!”

„De bruidegom is kranig!”

Deze en dergelijke uitroepen stegen uit de menigte omhoog toen het bruidspaar in het rijtuig stapte.

Hoe snel het ook in zijn werk ging, één oogenblik vertoonden zij zich aan het wachtende, nieuwsgierige volk. Zij, met een halven glimlach, niet geheel ongevoelig voor de bewondering die daar sprak uit al die verbaasde oogen en open monden, hij, met een strak, bijna onverschillig gelaat, als wilde hij voor geen prijs ter wereld aan al dat volk laten merken dat hij zich gelukkig en verrukt voelde. Eén enkel oogenblik kwam de lange sleep van smetteloos,